

Ц, ц, ц...

Да није било „усред бела дана“, и да тај бели дан није била субота, и да није стајала поред великог супермаркета из којег су се купци изливали и у њега уливали у великом броју, и сви погледивали наравно у Њу, ти исти купци али и сви који су те згужване суботе ходали улицом, можда су могли да погађају чиме се бави: црне антилоп чизме с високим потпетицама „до изнад колена“, уске, уске хеланке које више откривају њено младо тело него што га покривају, уска је и мајица с великим изрезом која, наравно, пружа отворени поглед на њене једре груди, натапирана зифт црна коса, црним крејоном уоквирене очи с вештачким трепавицама, и – да зачине целу слику – јарко розе нашминкане напућене усне.

Ко зна да ли се с таквима родила?

Али јесте било усред бела дана, и јесте била субота, пуна ветра и прве хладноће.

Њој та зима није сметала да откопча шта мисли да је потребно откопчати...

Излог великог супермаркета испред којег је стајала, ногом савијеном у колону ослоњена на зид, био је огроман, те су посетиоци могли да погледују шта се дешава на улици. Из гужве захукталих потрошача „изрониле су“ и две, на први поглед, сасвим исте бакице: бакица А имала је свеже ондулирану кратку белу косу, црни шанел мантил, равне ципеле и малу, кожноу, дамску ташну коју је носила преко руке. Бакица Б имала је, такође, свеже ондулирану белу, нешто дужу косу, сиви шанел мантил и кожноу, дамску торбицу преко руке. Ипак, и поред толико сличности, било је и разлика: бакица А била је од оних с ушпиценим уснама, које најбоље могу кроз стиснуте зубе да изговоре кад се веома чуде или негодују: Ц, ц, ц... То је понекад и био сав избор слова која су излазила из њених уста.

Бакица Б била је „она добра“, насмешених усана, с разумевањем за ствари, појаве, догађа-

је. Ипак, чак је и она приметила девојку с чизмама изнад колена, ослоњену ногом савијеном у колену на зид супермаркета. Као да је и она, али и и она друга (да л' беше А?), заборавила шта је намеравала да купи. Уз сву господственост и праве дамске манире минулих времена, прстом су показивале на девојку испред супермаркета.

Девојка је стрпљиво стајала, купци и мушки и женски су пролазили поред ње, окретали се и дошаптавали, али она је куцала поруке на телефону и, ама баш нимало, није обраћала пажњу на њихово вртење главама.

И онда су две, око призора испред супермаркета, најангажованије особе међу купцима тога дана, бакица А и бакица Б, изишле и, да чудна ли чуда, све са штапом, свака са својим у руци, убрзаним коракром кренуле ка девојци.

Околни посматрачи скоро да су навијали, можда је могло да падне и клађење: распаљиће је штапом, отерати из комшилука, одржати јој барем лекцију из пристојности.

Бакица Б, она пуна разумевања, била је нешто спорија. Али бакица А као да је скупила сву своју (преосталу) снагу на извршење

ове мисије: стала је пред девојку и – изљубила је – три пута!!!

– Па где сте вас две, драге моје бакице!? Већ сте ме забринуле.

Утом је стигла и бакица Б и такође изљубила девојку у високим црним чизмама.

И тако, с девојком у средини која их је држала испод руку и штаповима, свака са своје слободне стране, бакица А и бакица Б упловиле су у суботње подне.

Пажљиви посматрач би се заклео да је, по покретању усана, могао да закључи да је девојка, реагујући на оно што су јој причале показујући полупразне кесе из супермаркета, изговарала чувене сугласнике:

– Ц, ц, ц...

... и не дој се дике,
то што свира то су руке...

Дарко Рундек РУКЕ

Боре, смејалице

Обе су старе.

Једна је, ваљда, старија.

Је ли млађа – старија?

Ходају полако, ногу пред ногу као да се шетају. Али сам корак је тежак.

Обе ходају с напором. Није то шетња онаква каква их је некада зближавала и разгаљивала. Ово је шетња која се мора обавити. Дневна шетња преписана, као горка пилула, на рецепт.

Личе. Не сасвим, али личе. Имају исту бујну косу, помало дивљу и у овим годинама. Обе су седе на исти начин: остао је само један црни прамен изнад леве обрве. Обема... Исте су им и очи, крупне, бадемасте очи с пуно добра. Неки их зову боре смејалице. Кажу, ти ко-

ји их тако зову, да боре око очију настају управо од многих година смејања!

О!

Како би оне волеле да су њихове дубоке боре последица година смејања!!!

Али очито нису.

Она која је ваљда старија води ову шетњу, овај корак. Тешко јој је да се потпуно исправи јер је кичма запамтила све године које је прошла. Није она, рекло би се, никада била нека крупна жена, такве је грађе. Али сада се савим скупила: понекад се с годинама једноставно скупљамо, као хаљина непрописно опрана у превише топлој води... Али и тако мала, мајушна, готово у нестајању, храбро покушава да гази прометном улицом, или би се та храброст барем могла прочитати на њеном лицу. Није први пут да се види како нечије очи и нечији корак нису на истом путу... Њене очи и сада могу да полете...

И ево ту су, близу пешачког прелаза. Још он их раздаваја од уласка у кућу после ових, здравственим разлозима, пређених корака. И ту, пред самим вратима, она која је ваљда млађа, једва чујно, уморена, једва изустити:

– Чекај, мама, не могу више! Хајде да мало застанемо...

Јесте млађа. Али бол из њених тешких ногу одавно је исписао боре око њених очију, уста, по њеним рукама... Као да се свака година у њеном животу двапут бројала. Као да их је одавно прешла сто.

О, не! Не би их желела толико, ни у каквом бројању.

Старија застаје и покушава, и овако у нестајању, да јој поправи онај црни прамен косе који јој је ветар што је почео да дува спустио преко чела... И да је још мало загрли. И заштити.

Од чега још може да је заштити...

Од чега још може да је заштити???

Мушкарици плачу испод наочара за сунце

Мушко!!!

Право мушко!

Висок... крупан... згодан... средњих година... већ помало без косе... што не нарушава укупан утисак...

Складно је обучен, носи стилизоване ципеле које се сасвим добро слажу с црном јакном... Једино се његов корак не уклапа у целокупну појаву која не може проћи незапажено док жури улицом.

А жури, корацима који одају помало нервозе, сво готово је искрену ногу на степенику који уопште није приметио... Убрзава корак, али потпуно супротно свим законима кретања, брзине, физике: убрзава га – успора-

вањем. Као да треба да стигне Негде, Тамо, где не жели... И ево га, стиже у центар, маше, још се руком извлачи у висину да тамо неком јави да је ту.

Тај неко је други човек, сличних година, нижи и буцмастији, с лицем које не одаје никакву емоцију: његово лице је залеђено, загледано само у правцу одакле долази онај први... Стоји испред заустављеног таксија, моли таксисту да сачека...

– Извини... – из даљине саопштава високи – извини, касним, једва сам изишао...

Прилази му.

Таксиста пали мотор и њих двојица се поздрављају. Загрле се, па се пољубе у сваки образ по једном, па још по једном. Па нижи крене у такси, па се врати, па таксиста негодује, а густо саобраћај вришти... Напокон, нижи седа у ауто који полако одлази.

Високи остаје. Сад другу руку држи у ваздуху. Да ли том руком или гласом, тек исписује речи по ваздуху. „Већ одлазиш! Као да ниси ни био... Ко зна кад ћемо се поново видети?!...“

Одједном као да се смањило, као да је нижи, као да га ни нема међу онима који пролазе и у